

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji doręczonej Irlandii pismem C(2010) 4752 z dnia 13 lipca 2010 r., doręczonej skarżącemu w dniu 16 lipca 2010 r., oddalającej wnioski w przedmiocie poprawy warunków bezpieczeństwa polegających na wydłużeniu statku „Brendelen” i na zastąpieniu go nowym trawlerem morskim, wydanej w miejsce decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2010 r. dotyczącej powyższych wniosków w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu kierunkowego POP IV w celu uwzględnienia poprawy warunków bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, higieny, jakości produktów i warunków pracy jednostek pływających o długości całkowitej większej niż 12 metrów (Dz.U. L 90, str. 48), której nieważność w części dotyczącej skarżącego stwierdzono mocą wyroku Sądu z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych T-218/03 do T-240/03 Boyle i inni przeciwko Komisji (Zb.Orz., str. II-1699).

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący niniejszą skargą żąda na podstawie art. 263 TFUE stwierdzenia nieważności decyzji Komisji doręczonej Irlandii pismem C(2010) 4752 z dnia 13 lipca 2010 r., doręczonej skarżącemu w dniu 16 lipca 2010 r., oddalającej wnioski w przedmiocie poprawy warunków bezpieczeństwa polegających na wydłużeniu statku „Brendelen” i na zastąpieniu go nowym trawlerem morskim, wydanej w miejsce decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2010 r. dotyczącej powyższych wniosków w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu kierunkowego POP IV w celu uwzględnienia poprawy warunków bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, higieny, jakości produktów i warunków pracy jednostek pływających o długości całkowitej większej niż 12 metrów (Dz.U. L 90, str. 48), której nieważność w części dotyczącej skarżącego stwierdzono mocą wyroku Sądu z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych T-218/03 do T-240/03 Boyle i inni przeciwko Komisji (Zb.Orz., str. II-1699).

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze, strona skarżąca podnosi, że strona pozwana działała bez podstawy prawnej. Artykuł 4 ust. 2 decyzji Rady 97/413/WE z dnia 26 czerwca 1997 r. w sprawie celów i szczególnych zasad restrukturyzacji sektora rybołówstwa wspólnotowego, w okresie od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2001 r., w celu osiągnięcia trwałej równowagi pomiędzy zasobami i ich eksploatacją (Dz.U. L 175, str. 27), stanowi nadal odpowiednią podstawę prawną zaskarżonej decyzji i w ten Komisja nie miała podstawy prawnej do wydania decyzji jako decyzji *ad hoc*.

Po drugie, strona skarżąca uważa, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne. Podnosi ona, że zgodnie z decyzją Rady

97/143/WE, zaskarżona decyzja, powinna była zostać wydana zgodnie z procedurą komitetu zarządzającego oraz że dokonując wyboru formy decyzji *ad hoc*, Komisja działała z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych.

Po trzecie, strona skarżąca twierdzi, że Komisja dokonując błędnej wykładni art. 4 ust. 2 decyzji Rady 97/143/WE przekroczyła swoje uprawnienia, w szczególności, opierając się kryteriach pozbawionych znaczenia i pomijając definicję pojęcia „nakład połowowy” ustanowioną w decyzji Rady nr 97/413/WE oraz w przepisach wspólnotowych w dziedzinie rybołówstwa obowiązujących w momencie składania przez skarżącego wniosku o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa w grudniu 2001 r.

Ponadto skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera liczne oczywiste błędy w ocenie jego wniosku o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa. W szczególności skarżący twierdzi, że decyzja Komisji o oddaleniu jego wniosku z tego względu, iż powierzchnia pokładu głównego nowej jednostki jest większa niż powierzchnia pokładu głównego Brendelen jest oczywiście błędna, jak również założenie, zgodnie z którym nowa jednostka będzie miała większy „nakład połowowy” niż Brendelen, nawet po wydłużeniu.

Wreszcie, skarżący twierdzi, że Komisja naruszyła prawo do równego traktowania. Podnosi on, że oddalenie wniosku przez Komisję z powodu większej powierzchni pokładu głównego nowej jednostki stanowi istotną różnicę w traktowaniu, równoznaczną z niedopuszczalną dyskryminacją w porównaniu z zupełnie innym podejściem przyjętym przez Komisję przy rozpatrywaniu niektórych wniosków o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa, uwzględnionych w decyzji Komisji nr 2003/245, a także w odniesieniu to jednego z wniosków, początkowo oddalonego mocą tej decyzji a następnie uwzględnionego w decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2010 r., doręczonej jako dokument C(2010) 4765.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Verenigde Douaneagenten przeciwko Komisji

(Sprawa T-32/11)

(2011/C 103/41)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Verenigde Douaneagenten BV (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat J. van der Meché)

Strona pozwana: Unia Europejska reprezentowana przez Komisję Europejską

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji ze wskazanych poniżej względów

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 października 2010 r. nr REC 02/09.

Komisja stwierdziła na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2913/92⁽¹⁾ i art. 871 rozporządzenia nr 2454/93⁽²⁾, że skarżąca działała w dobrej wierze i dochowała wszelkich obowiązujących przepisów dotyczących zgłoszenia celnego oraz jednocześnie, że nie wystąpił błąd właściwego organu, w związku z czym brak jest możliwości zaniechania pokrycia retrospektywnego.

Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie wystąpił błąd w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) druga część zdania rozporządzenia nr 2913/92. Z wskazanego przepisu wynika, że, wówczas, gdy preferencyjne traktowanie towarów jest określone na podstawie systemu współpracy administracyjnej i sprawa dotyczy organów państwa trzeciego, wystawienie nieprawidłowego świadectwa przez te organy traktowane jest jako błąd. Sytuacja taka wystąpiła w niniejszej sprawie.

Ponadto niderlandzkie organy celne muszą wykazać przy retrospektywnym pokryciu należności celnych, że wystawienie nieprawidłowych świadectw wynika z nieprawidłowego przedstawienia stanu faktycznego przez eksportera.

W związku z powyższym należy dojść do wniosku, że wystawienie nieprawidłowych świadectw przez organy celne w Curaçao stanowi błąd wedle art. 220 ust. 2 lit. b) druga część zdania rozporządzenia nr 2913/92.

Komisja stwierdziła ponadto w ramach przeprowadzonego badania, że skarżąca nie dopuściła się oszustwa, ani oczywistego zaniedbania, oraz że jednocześnie nie wystąpiła szczególna sytuacja i w związku z tym umorzenie nie jest zasadne.

Skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżona decyzja dotycząca umorzenia, wydana na podstawie art. 239 rozporządzenia nr 2913/92, nie zapadła w terminie wskazanym w art. 907 rozporządzenia nr 2454/93. W związku z tym niderlandzkie organy celne powinny uwzględnić wniosek o umorzenie.

W ramach badania Komisja nie dochowała ponadto wymagań dotyczących prawidłowego postępowania, ponieważ nie wysłuchała skarżącej i nie dała jej możliwości przedstawienia w sposób celowościowy jej stanowiska, co sprzeciwia się prawu do bycia wysłuchanym ustanowionemu w art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Ponadto zaistniała szczególna sytuacja, ponieważ twierdzenia skarżącej przy powołaniu się na art. 220 ust. 2 lit. b) rozpo-

ządzenia nr 2913/92 są związane z dokumentami, których skarżąca nie posiada i również nie ma obowiązku ich posiadania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2011 r. — Kraft Foods Global Brands przeciwko OHIM — Fenaco (SUISSE PREMIUM)

(Sprawa T-60/11)

(2011/C 103/42)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Kraft Foods Global Brands LLC (Northfield, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Fenaco Genossenschaft (Bern, Szwajcaria)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie R 522/2010-1; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Fenaco Genossenschaft

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SUISSE PREMIUM” dla towarów i usług z klas 30, 31 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy PREMIUM dla towarów z klasy 30

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu